

مقایسه تأثیر پازل و سخنرانی برنامه‌ریزی شده بر ادراک دانشجویان پرستاری از فضای روانی - اجتماعی کلاس‌های درس

کاملیا ترابی‌زاده*، اسکندر فتحی‌آذر، آزاد رحمانی

چکیده

مقدمه: روش‌های آموزش مشارکتی، از جمله روش پازل، می‌توانند نقش مثبتی در ارتقای کیفیت فضای روانی - اجتماعی محیط‌های آموزشی داشته باشند. هدف این مطالعه تعیین ادراک دانشجویان پرستاری از فضای روانی - اجتماعی کلاس‌های درس و بررسی تأثیر دو روش فعال آموزشی، سخنرانی برنامه‌ریزی شده و پازل، در ارتقای ادراک دانشجویان پرستاری از این فضا می‌باشد.

روش‌ها: در این مطالعه شبه تجربی با طرح پیش‌آزمون - پس‌آزمون، ۵۰ نفر دانشجوی سال دوم پرستاری دانشگاه علوم پزشکی تبریز شرکت داده شدند. پس از تعیین ادراک اولیه دانشجویان نسبت به فضای روانی - اجتماعی کلاس‌های درس، دانشجویان در دو گروه به مدت شش جلسه در قالب درس مراقبت‌های پرستاری در بیماری‌های دستگاه گوارش، تحت آموزش قرار گرفتند. آموزش این دانشجویان با دو روش متفاوت آموزشی سخنرانی برنامه‌ریزی شده (۲۴ دانشجو) و پازل (۲۶ دانشجو) انجام گرفت. در انتهای برنامه آموزشی، ادراک دانشجویان پرستاری در مورد فضای روانی - اجتماعی کلاس درس دوباره بررسی شد. برای سنجش این ادراک از «سیاهه محیط آموزش کلاسی» استفاده گردید. داده‌های مطالعه با استفاده از نرم‌افزار آماری SPSS و آزمون‌های ویلکاکسون و من - ویتنی مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت.

نتایج: ادراک دانشجویان پرستاری در مورد فضای روانی - اجتماعی کلاس‌های درسی در سطح متوسطی قرار داشت و هر دو روش سخنرانی برنامه‌ریزی شده و پازل توانسته بودند به صورت معنی‌داری این ادراک را ارتقا دهند. بین این دو روش فعال آموزشی از نظر تأثیر بر ادراک دانشجویان پرستاری از فضای روانی - اجتماعی کلاس‌های درسی تفاوت معنی‌داری وجود نداشت.

نتیجه‌گیری: با توجه به تأثیر مناسب دو روش آموزشی فعال، سخنرانی برنامه‌ریزی شده و پازل، توصیه می‌شود که مربیان پرستاری از این روش‌ها بیشتر در آموزش نظری دانشجویان خود استفاده نمایند تا علاقه دانشجویان به مطالب درسی و محیط‌های آموزشی ارتقا یابد.

واژه‌های کلیدی: یادگیری مشارکتی، سخنرانی برنامه‌ریزی شده، پازل، فضای روانی - اجتماعی، ارتقای ادراک،

دانشجویان پرستاری.

مجله ایرانی آموزش در علوم پزشکی / زمستان ۱۳۸۸؛ ۹(۴): ۲۹۰ تا ۳۰۱.

مقدمه

افزایش تأکید بر پارادایم انسان‌گرایی در آموزش، سبب پیدایش روش‌های فعال یادگیری از جمله روش‌های یادگیری مشارکتی (cooperative learning) شده است (۱). این روش‌ها، پل ارتباطی بین فراگیران با توانایی‌های مختلف ایجاد نموده و منجر به یادگیری گروهی از طریق مشارکت می‌شوند (۲ و ۳). دو ویژگی ممتاز یادگیری مشارکتی، ایجاد

* نویسنده مسؤؤل: کاملیا ترابی‌زاده (دانشجوی دکترای آموزش پرستاری) گروه داخلی - جراحی دانشکده پرستاری و مامایی، دانشگاه علوم پزشکی تبریز، خیابان شریعتی جنوبی، تبریز. camellia_torabizadeh@yahoo.com
دکتر اسکندر فتحی‌آذر، استاد دانشکده علوم تربیتی دانشگاه تبریز (e_fathiazar@tabrizu.ac.ir)؛ و آزاد رحمانی، مربی گروه داخلی - جراحی و دانشجوی دکترای آموزش پرستاری دانشکده پرستاری و مامایی دانشگاه علوم پزشکی تبریز (azadrahmanims@yahoo.com).
این مقاله در تاریخ ۸۷/۸/۱۳ به دفتر مجله رسیده، در تاریخ ۸۸/۷/۵ اصلاح شده و در تاریخ ۸۸/۸/۱۷ پذیرش گردیده است.